

⇒ – natož pomoci druhému zdarma!

- Jsou nesamostatní – nechtějí převzít (z)odpovědnost za svůj život.
- Osamostatnit se chápou jako: rodiče platíte a jinak se nestarejte co já dělám
- Nevytváří trvalé partnerské (rovnocenné) vztahy – každý sobecky na sebe
- Nechtějí mít děti – to by znamenalo starat se o někoho!
- Mnoho toho vědí (nebo si to myslí, dokud mají internetové připojení), ale jsou nevzdělání.
- Jsou nejistí a ustrašení (navzdory/či právě proto, že je všichni chválí), nevydrží zátěž stresu a hroutí se....

A přesto chtějí být šťastní, hledají své štěstí. Bez výchovy, která je formací k hodnotám ale nemohou poznat pravé štěstí, které je ve vztahu, odevzdání se druhému, službě milovanému... Najít milovaného, milování hodného, a být schopeni/ochotni ho milovat. To nenajdeme na internetu, to se učíme doma v milující rodině. Naučit milovat je největším úkolem rodičů. Předat lásku, kterou jsme poznali, lásku, které nás miluje Bůh – Láska.

„Nesmírné je množství těch, kteří se na nás dívají! Odhodme proto všechno, co by nás mohlo zatěžovat, hřích, do kterého se člověk snadno zaplete, a vytrvale běžme o závod, který je nám určen. Mějme oči upřeny na Ježíše: od něho naše víra pochází a on ji vede k dokonalosti. Místo radosti, která se mu nabízela, vzal na

sebe kříž a nic nedbal na urážky; nyní sedí po pravé straně Božího trůnu. Myslete na toho, který snesl, když mu hříšní lidé prudce odporovali, abyste neumdlěli a vnitřně neochabovali. Vždyť jste v boji proti hříchu ještě nekladli odpor až do krve. Zapomněli jste, že Bůh vás povzbuzuje jako své syny: 'Když tě Pán vychovává, můj synu, neber to na lehkou váhu, ani neklesej na mysl, když tě kárá. Pán totiž trestá toho, koho má rád, a šlehá každého, koho uznává za svého syna.' V té kázni vytrvejte! Bůh s vámi jedná jako se svými syny. Vždyť kterého syna otec nekárá? Všechny děti procházejí takovou kázní. Kdybyste tedy byli bez ní, byli byste děti cizí, ne synové. Mimo to: každého z nás vychovával náš pozemský otec přísně, a přesto jsme ho měli v úctě. Nemáme se proto tím spíše podřizovat Otci naší duše, abychom dosáhli života? Pozemský otec nás vychovával jen pro krátkou dobu, a to tak, jak se mu to zdálo vhodné, nebeský Otec však chce pro nás jen to nejlepší, abychom se stali účastnými jeho svatosti. Pokud ovšem taková přísná výchova trvá, nezdá se radostná, nýbrž bolestná, ale potom to nese těm, kdo jí prošli, ovoce míru, totiž spravedlnost. Posilněte proto ochablé ruce a klešající kolena.“ (Žid 12,1-12)

Drazí – rodiče zvláště – veďte své děti k Bohu – Lásce. A neslužte dětem, jak chtějí ony, ale jak je správné podle Lásky – to je Božích přikázání. Tehdy se vaše výchova stává službou dětem. *P. Marek*

Statistika roku 2025

Pokřtěných bylo 5, jeden dospělý. Do katechumenátu vstoupili dva čekatelé. Svatba byla jedna; první svaté přijímání

žádné; svátost nemocných udělena 6-ti věřícím. Pohřbů bylo 12. Na náboženství chodilo v roce 2024/25 celkem 6 dětí, ve školním roce 2025/26 jsou jen 3.

Neprodejný občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou. Pro vnitřní potřebu vydává: Římskokatolická farnost Benátky nad Jizerou, Ladislava Vágnera 70/9, 294 71 Benátky nad Jizerou, IČ: 48680591; č.ú. ČS: 482350379/0800; www.farnostbenatky.cz; Redakce: P. Marek Miškovský (e-mail: marek.miskovsky@gmail.com, tel: 724 550 009).

NOVINY FARNÍ RODINY

občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou

4. Neděle v mezidobí

3/2026 (N° 66)

1. únor 2026

Obětování v chrámě světlo k osvícení pohanů

Stojíme před svátkem Uvedení Páně do chrámu. 40 dnů po narození byl každý izraelský prvorozenec představen Hospodinu v jeruzalémském chrámě „všechno prvorozené mužského rodu, ať je zasvěcené Pánu“ (srov. Ex 13,2.13) současně přinášela matka po narození syna oběť očištnou, aby byla očištěna od krve po porodu a stala se kulticky čistou (srov. Lv 12,8). Uzavíralo se tak její šestinedělí. Narození dítěte – největší rodinná událost se tak dotýká chrámu. Ano, poděkování, očištění a zasvěcení – spojené s vykoupením se slévá v jedno a je neseno vděčností a klaněním se Bohu – Hospodinu.

Ježíš – Syn Boží je jako člověk zasvěcen a obětován svému Bohu Otci. Maria – ta, která jediná je čistá, uchráněná jakékoli poskvrny, přináší za sebe oběť očištnou. Ani jeden z nich neměl zapotřebí tento obřad, ale, jak čteme, chtěli vykonat to, co je nařízeno v Zákoně Páně (srov. Mt 2,23-24).

Jistě tím Ježíš, Bůh a člověk, chce ukázat smysl svého poslání: skrze poslušné podřízení se vůli Otce zachránit a navrátit lidstvo propadlé smrti zpět k jeho Bohu Stvořiteli. Zároveň zve jednoho každého z nás, abychom se podřizovali Bohu Otci. Jak? Přijetím Jeho Zákona lásky v poslušnosti přikázání Božích a církevních. Bez nich naše štěstí – láska nemůže být skutečné – pravdivé.

Nakonec čteme: „Když vykonali všechno podle Zákona Páně, vrátili se do Galileje do svého města Nazareta. Dítě rostlo a sílilo, bylo plné moudrosti a milost Boží byla s ním“ (Lk 2,39).

I my jsme byli obětováni – zasvěceni Bohu a ve svatém křtu přijati za dcery a syny Boha živého! Rozpomeňme se na svůj křest a obnovme v den svátku Uvedení Páně do chrámu své odevzdání Bohu. Očišteme se dobrou svatou zpovědí a v obět přinesme svá čistá srdce.

Pak i my budeme růst a sílit v milosti a moudrost, pak se i my staneme „světlem k osvícení pohanů“: vždyť „Pán je světlo národů, Pán je spása svého lidu!“

Váš P. Marek

Pokoj s vámi se všemi.

*Vstříc odzbrojenému
a odzbrojujícímu míru*

Pokoj vzkříšeného Krista

Kristus, náš pokoj, přemohl smrt a zbořil zdi oddělující lidstvo (srov. Ef 2,14). On je Dobrý pastýř, který dává život za ovce a má i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince (srov. Jan 10,11.16). Jeho přítomnost, jeho dar, jeho vítězství se odrážejí ve vytrvalosti mnoha svědků, skrze něž Boží dílo pokračuje ve světě a stává se dokonce viditelnějším a zářivějším v temnotě naší doby.

Kontrast mezi temnotou a světlem není jen biblickým obrazem popisujícím porodní bolesti, z nichž se rodí nový svět; je to také zkušenost, která nás znepokojuje a ovlivňuje uprostřed zkoušek, kterým čelíme v našich historických okolnostech. Abychom nepropadli temnotě, je nezbytné vidět světlo a věřit v něj. Jedná se o požadavek, který jsou Ježíšovi učedníci povoláni žít jedinečným a privilegovaným způsobem, ale který si mnoha způsoby umí najít cestu do každého lidského srdce. Mír existuje, chce v nás přebývat, má jemnou sílu osvětlovat a rozšiřovat naše chápání, odolává násilí a vítězí nad ním. Mír je dechem věčnosti: zatímco na zlo voláme „už dost“, míru šeptáme „navždy“. Do tohoto horizontu nás uvedl Vzkříšený. Podporování tímto přesvědčením, i uprostřed toho, co papež František definoval jako „rozkouskovaná třetí světová válka“, pokračující mírotvůrci v odporu proti šíření temnoty a žijí jako noční strážci.

Bohužel lze zapomenout na světlo. Člověk tak ztratí smysl pro realitu a v temnotě a strachu se poddává částečnému a zkreslenému pohledu na svět. Mnozí dnes nazývají „realistickými“ ty příběhy, které postrádající naději, jsou slepé ke kráse druhých a zapomínají na Boží

milost, která vždy působí v lidských srdcích, i když jsou zraněna hříchem. Svátý Augustin vybízel křesťany, aby navázali nerozlučné pouto s mírem, aby jej střežili v hlubinách svého ducha, a mohli tak všude kolem vyzařovat jeho zářivé teplo. Ve svém dopise se obracel ke svému společenství: „Chcete-li přitáhnout ostatní k míru, nejprve ho sami nalezněte; buďte sami pevní v míru. Abyste jim zapálili ostatní, musíte mít plamen hořící uvnitř.“

Ať už máme dar víry nebo se nám zdá, že nám chybí, draží bratři a sestry, otevřeme se míru. Přijměme a uznejme ho, místo abychom ho považovali za příliš vzdálený a nemožný. Mír je více než jen cíl; je přítomností a cestou. I když je ohrožen jak v nás, tak kolem nás, jako malý plamínek v nebezpečí před bouří, přesto ho opatrujme, aniž bychom zapomínali na jména a příběhy těch, kteří nám o něm svědčili. Mír je princip, který vede a určuje naše rozhodování. I na místech, kde zůstaly jen sutiny a kde se zoufalství zdá nevyhnutelné, dnes nacházíme ty, kteří na mír nezapomněli. Jako večer o Velikonocích vstoupil Ježíš do místnosti, kde byli shromážděni vystrašení a sklíčení učedníci, stejně tak pokoj vzkříšeného Krista i nadále překračuje dveře a bariéry díky hlasům a tvářím jeho svědků. Tento dar nám umožňuje nezapomínat na dobro, uznávat jeho vítězství a znovu se pro něj společně rozhodnout.

Odzbrojený mír

Krátce před svým zjetím, v okamžiku důvěrného rozhovoru, řekl Ježíš těm, kteří byli s ním: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám. Ne ten, který dává svět, já vám dávám.“ A ihned dodal: „Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí“ (Jan 14,27). Jejich úzkost a strach jistě souvisely s násilím, které na něj mělo brzy dopadnout. Hluboce vzato,

evangelia neskrývají, že to, co učedníky zmátlo, byla jeho nenásilná odpověď; cesta, kterou všichni, v čele s Petrem, zpochybňovali; přesto je Učitel žádal, aby ji následovali až do konce. Ježíšova cesta i nadále vyvolává zneklidnění a strach. Tomu, kdo by ho chtěl bránit, rozhodně opakuje: „Zastrč meč do pochvy“ (Jan 18,11; srov. Mt 26,52). Pokoj vzkříšeného Ježíše je odzbrojený, protože odzbrojený byl i jeho boj uprostřed konkrétních historických, politických a sociálních okolností. Křesťané se musí společně stát prorockými svědky této novosti, pamětlivi tragédií, na nichž se příliš často podíleli. Velké podobenství o posledním soudu zve všechny křesťany, aby s tímto vědomím jednali milosrdně (srov. Mt 25,31–46). Tak naleznou po svém boku bratry a sestry, kteří různými způsoby dokázali naslouchat bolesti druhých a vnitřně se osvobodili od klamu násilí.

*z Poselství Svatého otce Lva XIV.
k 59. světovému dni míru (1. ledna 2026)*

Poděkování

V letošní tříkrálové sbírce se v naší farnosti vybralo 42.234,- Kč. Vybíralo se v Předměřicím (4.858,- Kč), Kostelním Hlavně (17.250,- Kč), v Benátkách n. J. (9.871,- Kč) a v kostelích farností – především v Benátkách (10.255,- Kč). Dětem a pedagogům z Mondíku a ze školy Otevřeno i všem ostatním koledníkům upřímně Pán Bůh zaplat! Škoda jen, že se nepodařilo zorganizovat více skupin koledníků. Mnohým místům se tak nedostalo tříkrálového pozhřebání.

Mužská pouť

V sobotu 21. února se bude konat „jubilejní“ 10. pouť mužů za rodiny do Staré Boleslavi. Vycházíme od farního kostela v Benátkách v 6:30 hod., mše svatá v basilice Panny Marie v Boleslavi cca 11 hod. Modlíme se za věrnost a svornost a lásku v rodinách naší farnosti.

Mají sloužit rodiče dětem?

Že děti rodičům odmoulovají, to znám i ze svého mládí. Setkávám se ale s jevem, kterého jsem si dříve nikdy nevšiml (což neznamená, že nikdy/nikde nebyl). Děti křičí na své rodiče a sprostě jim (často i na veřejnosti!) nadávají. Bavím se o dětech 10-12 let, ale i o těch, kterým je 17 i přes dvacet let. Spolu s tím, že nepozdraví, když někam přijdou (a že by pozdravili staršího...?) to je – řekli bychom po staru – nevychovanost.

Není. Soudím tak podle reakce rodičů, kteří nezasáhnou. Nechají dítě křičet a pak se mu snaží tiše a s asertivitou vysvětlit, že to dítě určitě tak nemyslelo, jen to špatně vyjádřilo... nabízí mu „úplatek“ aby poslechl, nebo se tomu zasmějí a pochválí, že je dítě odvážné, rozhodné, jde si za svým. Následně pak udělají to, co si dítě vykřičí a vyvzdoruje.

Hlavně klid, a ne žádné scény. Rodiče kapitulovali před malý (či velkým) nevychovaným dítětem – tyranem! Ano, nevychova je povýšena na výchovu, kterou máme postupně zákonně přikazovanou i těm, kteří se ještě snaží své děti vychovávat (viz novela zák. č. 89/2012 platná od 1.1.2026: zákaz tělesných trestů). Dítě se stalo Bohem a tyranem.

Dalším krokem je, že děti svými rodiči (více či méně) zdvořile pohrdají. Rodiče jim mají sloužit. Nebaví se s nimi, jen si berou, co chtějí a když to doma není, tak si stěžují, že se o ně rodiče nestarají, upírají jim to, na co mají právo (Od 1.7.2025 začala v ČR fungovat nová instituce – dětský ombudsman. Zákon počítá se zřízením dětského poradního orgánu!) a když to nedostanou, tak vyhrožují, že na ně (své rodiče!) pošlou policii!

Plody – důsledky takové „výchovy“ vidíme:

- Mladí lidé nechťejí pomáhat doma v rodině. Starat se (o mně) mají rodiče...
- Nepřijímají zodpovědnost za společnost ☞